

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρῶ Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μιά μέρα στη θραχώδη ακτή που απλωνότανε μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα που ὄδηγοῦσε στο ἔσωτερικό ἑνός μεγάλου κι ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στον θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγουρτίζει στο σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε βγεί στο ψάρεμά με τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζί με τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στον κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηῃς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στον θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον, μὰ ἡσυχοὶ καὶ σχεδὸν εὐτυχημένοι. Μὰ μιά μέρα, ἕνας γλάρος πού τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιά ἐπιστολή κάποιου ἀγνώστου, με τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσία τους στο θράχο. Τὰ δυὸ παιδιὰ περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχο τους καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσουν μιά συγγενή τους, τὴ θειά Κατίνα. Στὸ δρόμον, ὅμως παίρνουν πολλὰς περιπέτειες ὡς ὅτου τέλος τοῦ πριμαζεύουν στὴν ἀρχοντική ἔπαυλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Τὸ νόμισμα τὸ θρήκα μιά μέρα, καθὼς ἔσκαθα στὴν ἄμμο τῆς αὐλῆς μας, μέσα στο θράχο... Τὸ γυαλί σ' ἕνα κουτί, μέσα στὴν τρύπα τοῦ... γλάρου!...»

— Τοῦ γλάρου;... Ἄ!... Ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς εἶνε πολὺ σκουτείνες καὶ κάθε ἄλλο ἀποδεικνύουνε, παρὰ ὅτι ἡ Μηλιά δὲν ζερεῖ τὸν θησαυρό...

— Καὶ ὅμως εἶσι εἶνε. Ὁ μικρὸς δὲν ἔδειξε καμμιά ταραχή, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶδα τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι... Σοβαρεύτηκε μόνον καὶ μοῦ εἶπε: «Μὴν πῆτε τίποτα στὴν ἀδελφή μου, ὅτι εἶδατε αὐτὰ τὰ πράγματα στὴν τσέπη μου. Τὰ ἐπῆρα, ξέρετε κρυφά, γιὰτὶ δὲν με ἄφηνε νὰ τὰ πάρω... Τί νὰ τὰ κάνουμε αὐτὰ τὰ παιχνιδάκια, μοῦ ἔλεγε τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ θράχο, ἀφοῦ μπορούμε νὰ πάρουμε κάτι πῶς χρήσιμο, μέσα ἀπὸ τὸ σακκί τοῦ... ναῦτη!...»

— Ἄπ' τὸ σακκί τοῦ ναῦτη;... Καλὲ τί εἶν' αὐτὰ ; Μήπως οἱ γονεῖς τους ἦταν τίποτε ληστυπειραταί ;... Ἄλλὰ κι' αὐτὸ ἂν εἶνε, πάλι τί φταῖνε τὰ παιδιὰ ;...

Κάθε πρωὶ ὁ κύριος Ντουμάν ἀνέβαινε στο δωμάτιο τῆς Μηλιάς, καθότανε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ της καὶ συνωμιλοῦσε με τὴ μικρὴ ἄρρωστη... Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ νοημοσύνη της, τὸν ἔκανε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι ἔλεγε. Γιὰ νὰ μὴν τὴν στενοχωρήσῃ δέ, στο διάστημα πού ἦταν ἄρρωστη, δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀνακρίνη γιὰ τὸν θησαυρό... Κάθε φορὰ ὅμως πού τὴν ἄφηνε καὶ θυμότανε τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ τόσο γλυκὰ καὶ εἰλικρινῆ, ξανάλεγε μέσα του:

— Ἄν γελιέμαι πὼς κι' αὐτὸ τὸ κορίτσι λέει ψέματα, τότε ὀρισμένως δὲν πρέπει νὰ με λένε πειὰ Εὐσέβιο!...

Τὸν Γιαννάκη ἄρχισαν νὰ τὸν ἀγαποῦν ὄλοι στο σπίτι, ἀπὸ τὰ σκυλιὰ, ὡς τὴν μαγειρίσσα. Ὁ Ζοζὸς πειὰ εἶχε τρελλαθῆ μαζί του κι' ὄσες φορὲς δὲν εἶχε δουλειὰ, ὄλο με τὸν Γιαννάκη θρισκότανε...

Ἄπὸ τὴν ἡμέρα πού σηκώθηκε ἡ Μηλιά, ἡ κυρία Πολυξένη τὴ μάθαινε νὰ συγουρίζη μαζί της τὰ ἀσπρόρουχα. Συχνὰ τὴν ἔστειλε καὶ στὴν κυρία Ντουμάν, πότε μ' ἕνα φόρεμα, πότε με μιά ἀνθοδέσμη... Μὰ ἡ κυρία Ντουμάν δὲν τὴν δεχότανε καθόλου εὐγενικά. Ἄν μάλιστα δὲν φοβότανε, μὴπως δυσσαρεστήη τὸν ἀνδράδελφὸ της, θὰ εἶχε ἀπὸ καιρὸ βγάλει ἔξω ἀπ' τὸ σπιτί τὰ «ζητιανάκια» καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὁ Ἰούλιος πάλι, ὁ νεαρὸς ἀνηψιὸς τοῦ κ. Ντουμάν καὶ γιοῦς τῆς νύμφης του, ὁ ὁποῖος ἔμενε κι' αὐτὸς στὴν ἔπαυλι, δὲν τοὺς μιλοῦσε ποτέ, ἐπειδὴ τὰ ζήλευε, γιὰ τὴ συμπάθεια τὴν ὁποία ἔδειχνε σ' αὐτὰ ὁ θεῖος του...

Τὴ συμπάθεια ὅμως αὐτὴ, τὴν ἀξίζαν πραγματικὰ τὰ παιδιὰ. Κι' ὅταν τὴν Κυριακή, ὅστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα πού

θρισκόντουσαν στὴν ἔπαυλι, ἐπῆγαν κι' αὐτὰ γιὰ πρώτη φορὰ, στὴν ἐκκλησία, πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι, ὡμορφα καὶ σεμνὰ μετὰ τὰ καινούργια τους ροῦχα, ἀξιόλογα μπορούσε κανεὶς νὰ τὰ πάρη γιὰ ἀρχοντόπουλα, γιὰ παιδιὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἔπαυλεως. Τόση ἦταν ἡ φυσικὴ χάρι καὶ ἡ κομψότης τοῦ Γιαννάκη καθὼς καὶ τῆς Μηλιάς...

— Πότε λοιπὸν θὰ ρωτήσετε τὸ Γιαννάκη γιὰ τὸ θησαυρό ; εἶπε μιά μέρα ἡ Πολυξένη στον κύριό της. Ἐπὶ τέλος πρέπει νὰ μάθουμε τί συμβαίνει... Ἐγὼ τί νὰ σᾶς πῶ!... Ὅσο περισσότερο γνωρίζω αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ, τόσο μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη μοῦ ἐμπνέουνε... Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι χωρὶς κανένα φόβο, θὰ ἔδινα στὴ Μηλιά νὰ μοῦ φυλάξῃ τὸ πόρτοφόλι μου... Μὰ πάλι τί νὰ συμβαίη ἀρὰ γε μ' ἐκεῖνο τὸ διαμάντι ;

— Ἐχεις δίκιο, Πολυξένη. Στείλε μοῦ αὔριο τὸ πρωὶ τὸν Γιαννάκη στο δάσος. Ἐκεῖ θὰ συνωμιλήσουμε ἡσυχά, ἐνῶ ἐγὼ θὰ καπνίζω τὴν πίππα μου...

Ὁ κ. Ντουμάν εἶχε μέσα του ἕνα κρυφὸ φόβο. Ἐτρεμε μὴπως ἀνεκάλυπτε ἐνόχους τοὺς μικροὺς προστατευομένους του. Ἐτσι, τοῦ ἦταν προτιμότερη ἡ ἀμφιθυλία, ἀπὸ μιά θεβαιότητα, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔκανε ἴσως, νὰ παύσῃ, νὰ συμπαθῇ τὰ παιδιὰ...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἐνῶ ὁ κύριος Ντουμάν με τοὺς σκύλους του καὶ με τὴν πίππα του, καθότανε κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ δάσους καὶ ἐθαύμαζε τὶς ἀνθισμένες πασχαλιές — ἦταν ἕνα ὠραῖο ἀπριλιάτικο πρωὶ — ἀκουσθήκανε κοντὰ του, τὰ ἑλαφρὰ θήματα τοῦ Γιαννάκη:

— Μ' ἐζητήσατε, κύριε ; εἶπε τὸ παιδί κ' ἔβγαλε τὸ κασκέτο του.

— Ποῦ τὸ θρήκατε ἐκεῖνο τὸ διαμάντι ; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ κ. Ντουμάν, ἐπιτήδες γιὰ νὰ μὴν προλάβῃ ὁ Γιαννάκης νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπάντησί του...

— Ποιὸ διαμάντι ; ρώτησε ὁ μικρὸς ἐκπληκτός.

— Ἐκεῖνη τὴν πέτρα πού εἶχες στὴν τσέπη σου ;

— Πρῶτη φορὰ, κύριε, ἀκούω τὴ λέξι «διαμάντι». Αὐτὴ ἡ πέτρα εἶνε ἕνα γυαλί...

Ὅυτε ταραχτήκε, ὅυτε κοκκίνισε καθόλου ὁ Γιαννάκης, δίνοντας αὐτὴν τὴν ἀπάντησι...

— Μὰ ποῦ μεγάλωσες ἐσύ ;

— Στὸ σπιτί μας...

— Καὶ δὲν ἀκουσες ποτέ νὰ μιλοῦν γιὰ διαμάντια ;

— Ποτέ. Τί τὰ κάνουν τὰ διαμάντια ;

— Δαχτυλιδία, καρφίτσες, σκουλαρίκια, βραχιόλια... Δὲν πῆγες ποτέ στὴν πόλι ; Δὲν ἔχεις δεῖ ποτέ ἀδαμαντοπωλεῖο ;

— Ποτέ !... Δὲν βγῆκα οὔτε μιά φορὰ ἀπ' τὸ Πλωμανάκ... Κ' ἐκεῖ πάλι δὲν ἔβγαίνα ἔξω, παρὰ μόνον κάθε Κυριακή, πού πῆγαίνα στὴν ἐκκλησία...

— Τότε λοιπὸν, πὼς θρέθηκε ἐκεῖνο τὸ διαμάντι στο μαντήλι σου ;

— Τὸ θρήκαμε μέσα σ' ἕνα κουτί... Μὰ δὲν ξέρετε τί ὡμορφοκουτί!... Ἄπ' ἔξω, παντοῦ, σ' ὄλες τίς μεριές εἶχε ζωγραφισμένα ἀνθρωπάκια, πουλάκια καὶ ζῶα... Ἦταν χωμένο μέσα σὲ μιά τρύπα τοῦ θράχου μας, μὰ τόσο θαθειά, πού ἡ Μηλιά εἶδε κ' ἔπαθε ὡς ὅτου νὰ τὸ τραβῆξῃ. Ἄν δὲν ἦταν ὁ γλάρος, πού χωνότανε ἐκεῖ γιὰ νὰ τρῶη γαρίδες, ποτέ δὲν θὰ τὸ θρισκαίε αὐτὸ τὸ κουτί. Ἦταν μάλιστα κλειδωμένο κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε τὸ κλειδί ἀναγκαστήκαμε ὅ σπᾶσουμε τὴν κλειδαριά...

— Καὶ τί θρήκατε μέσα ;

— Πετράδια ἄσπρα, ἕμια μ' αὐτὸ πού ἔχω. Κόκκινα, πράσινα, καμμιά ὄγδονταριά ἀπὸ κάθε χρῶμα καὶ μαργαριτάρια χοντρά ὡς φουντούκια... Ἡ Μηλιά ἔλεγε πὼς ἔχει δεῖ ὅμοια στὴν κορώνη

της Παναγίας, στην εκκλησία που πήγαινε... και πώς το καθένα θάξιζε πενήντα λεπτά το λιγώτερο!...

— Μά σεΐς, παιδί μου, βρήκατε ολόκληρη περιουσία, αν είνε όλα σαν αυτό το διαμάντι που έχεις... Τά πράσινα είνε σμαράγδια... Τά κόκκινα είνε ρουμπίνια... Και τά μαργαριτάρια φαίνεται πως θά είνε αληθινά, αφού βρέθηκαν μαζί με τέτοια διαμάντια... Και ποῦ τὸ ἀφήσατε τώρα αυτό τὸ κουτί σας; Δέν φοβόμαστε μήπως πάη κανείς και σᾶς τὸ κλέψη;

— "Α!... Μπα! Μπα! Είνε χωμένο μέσα στή σπηλιὰ τοῦ μεγάλου βράχου, πὸν δέν τὴν ξέρει κανείς ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ τὴν Μηλιά κ' ἑμένα. Ἡ ἀδελφή μου μάλιστα ἀνακάλυψε τὴν τρύπα, πὸν περάσαμε μέσα...

— Και αὐτὴν τὴν τρύπα δέν τὴν ξέρει κανένας ἄλλος στὸ χωριό;

— Ἐμείναμε ἐκεῖ μέσα περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα και κανένας δέν ἦρθε νὰ μᾶς βρῆ. Ὑπάρχει ὅμως κάποιος πὸν κατάλαβε πὸν εἴμαστε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν βράχο...

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

Τότε ὁ Γιαννάκης διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῶν ἐπιστολῶν, τίς ὁποῖες ἀνταλλάξανε με τὸν ἀγνωστο ἐκεῖ, διὰ μέσου τοῦ γλάρου...

— Δέν μοῦ λές; ρώτησε τότε ὁ κ. Ντουμάν τὸ Γιαννάκη... Θυμάσαι ἀκόμα καλά τὸ βράχο; Μπορεῖς νὰ τὸν γνωρίσης;

— Αὐτὸ πὸν μ' ἐρωτᾶτε, κύριε, είνε τὸ ἴδιο σαν νὰ σᾶς ρωτοῦσα ἐγὼ ἂν μπορεῖτε νὰ γνωρίσετε τὴ Λάνδη. Πρέπει ὅμως νὰ πᾶμε πρῶτα στὸ Πλωμανάκ...

— Και τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, τὸ βρήκες ἐπίσης μέσα στὸ κουτί;

— "Α! "Οχι! Μιά μέρα, ἐκεῖ πὸν σκάσαμε στήν ἄμμο, πετάχτηκε μπροστά μου...

— Νὰ σοῦ δώσω δέκα φράγκα, μοῦ δίνεις τὸ νόμισμα και τὸ διαμάντι;

— Σᾶς τά χαρίζω, κύριε... Δέν θέλω νὰ μοῦ δώσετε τίποτα... Ἐκάματε τόσα καλά σ' ἑμένα και στήν ἀδελφή μου... Ἀφοῦ σᾶς ἀρέσουν, πηγαίνω ἀμέσως νὰ σᾶς τά φέρω... Θέλετε;

— Θέλω. Πήγαινε νὰ μοῦ τά φέρης. Ὁ Γιαννάκης ἔφυγε τρένοντας και σὲ λίγο, ὅταν ξαναγύρισε, ἔδωσε στὸν κ. Ντουμάν τὸ νόμισμα και τὸ διαμάντι...

— Ὅριστε, κύριε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, πὸν μπορῶ, ἂν και φτωχός, νὰ σᾶς ναρίσω αὐτά τά δυὸ πράγματα πὸν σᾶς ἀρέσουν. Ἄν τὸ ἤξερα, θά τὸ ἔκανα και πρὶν μοῦ τὸ πῆτε. Μὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω ἐγὼ, πὸν μέσα σὲ τόσα ὠραία πράγματα πὸν ἔχετε, πὸν θά θέλατε αὐτά τά τιποτένια!...

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἶπε ὁ κύριος Ντουμάν και φύλαξε στήν τσέπη του τὸ μικρὸ θησαυρό... Κατόπι σφύριξε στοὺς σκύλους του και διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι...

«Τώρα πειὰ εἶμαι θέβαιος, συλλογίζομαι στὸν δρόμο, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ τίμιο, ἕνα λαμπρὸ παιδί... "Οχι μόνο δέν ἦρθε ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς κλέψη, ἀλλὰ με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, μοῦ χάρισε ἀμέσως αὐτά τά πράγματα πὸν γι' αὐτὸν είνε ολόκληρη περιουσία... Και τὸ ἔκανε με τόσο προθυμία! Φάνηκε τόσο εὐτυχής πὸν τοῦ δόθηκε περίσσια νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του!... "Α! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάκρισή μου αὐτή... Ἐτελείωσε ὑπέροχα, θαυμάσια, ὅπως ποτὲ δέν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ καλύτερα...»

— Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κ. Γκαζί; ρώτησε στὸ γεῦμα ὁ κ. Ντουμάν τὸν ἀνεψιὸ του Ἰούλιο. Σοῦγραψε;

— Μάλιστα, θεῖε μου. Θά ἐπιστρέψῃ τὴν Κυριακή. Ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα λήγει ἡ δίμηνη ἄδεια πὸν τοῦ δώσατε.

— Και ποῦ πῆγε;

— Στὴ Βρετανία. Ἐκεῖ τελειώνουν πάντα ὅλα του τά ταξίδια.

— Πὸν πέρασε;

— Διασκέδασε θαυμάσια. Μοῦ γράφει ὅτι ἅμα γυρίση θά μᾶς τά διηγηθῆ ὅλα.

— "Α! Χάρηκα παραπολύ. Ἐχω ἀρχίσει νὰ αἰσθάνωμαι πολὺ τὴν ἔλλειψη τοῦ καλοῦ και ἀξίου αὐτοῦ νέου.

— Με πόση ὅμως εὐκολία, ἀλήθεια, χαρίζεις τὴν συμπάθειά σου!

σου! παρατήρησε τότε ἡ κυρία Ντουμάν. Ἡ μεγάλη σου καλωσύνη σὲ κάνει νὰ τοὺς βλέπης ὅλους καλοῦς...

— Και ὅμως πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι πολὺ σπάνια γελιέμαι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ντουμάν. Ἐπειτα γιὰ τὸν κ. Γκαζί εἶχα τίς καλύτερες συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸ τοῦ Ἰουλίου σου... Μοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὸν μ' ἐξαιρετικὴ θερμότητα ὁ καλός μου φίλος κ. Πεμάλ. Ὅπως ξέρεις, ὁ κ. Γκαζί είνε γιουὸς ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, πὸν πνίγηκε. Ἦταν και αὐτὸς σημιοφόρος, μὰ μόλις εἶδε ὅτι ὡς παιδαγωγός θά κέρδιζε περισσότερα, παραιτήθηκε, γιὰ τὸ χατήρι τῆς χήρας και τῆς φτωχῆς μητέρας του. Και πραγματικά, ἕνας σημιοφόρος δέν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχη μισθὸ πέντε χιλιάδες φράγκα, ὅσα τοῦ δίνω ἐγὼ...

— Βεβαιότατα!... Με τέτοιο μισθὸ και ποῖος δέν θά δεχότανε;... παρετήρησε πάλι ἡ κυρία Ντουμάν.

— Και ὅμως ἀμφισβᾶλλω ἂν ἄλλος γιουὸς θά δεχότανε νὰ θυσιάσῃ τὸν βαθμὸ του και τὴ φιλοδοξία του, πρὸς χάριν τῆς μητέρας του. Εὐχομαι μάλιστα νὰ κάνῃ και γιὰ σένα ὁ γιουὸς σου ὅτι ἔκανε ὁ κ. Γκαζί γιὰ τὴν μητέρα του... Τὸ δυστύχημα είνε ὅτι τὴν ἔχασε κι' αὐτὴν τὸν περασμένο χρόνο...

— Βλέπω, Εὐσέβιε, ὅτι τά λόγια σου σὲ πειράζουν πάντοτε... Και ὅμως δέν τά λέω με τέτοιο σκοπό...

Ω! Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ κ. Ντουμάν. Τέλος πάντων τὴν προσεχῆ Κυριακή ὁ κ. Γκαζί θά εἶν' ἐδῶ και ὁ Ζοζὸς θά μᾶς σερβίρῃ στὸ τραπέζι τὸ πιὸ παλὸ κρασί, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπάνοδο τοῦ καλοῦ μου φίλου!...

Ὁ Ζοζὸς ἔγνεψε με τὸ κεφάλι του, ὅτι θά ἐκτελοῦσε με πολὺ εὐχαρίστησι, τὴν διαταγὴ τοῦ κυρίου του, γιὰτι κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγό.

Ὁ Ζοζὸς, πὸν ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετοῦσε στή Λάνδη, ἦταν πιστός σαν σκυλί και ἀφωσιωμένος τυφλὰ στὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος δέν μποροῦσε νὰ κάνῃ πειὰ χωρὶς αὐτόν. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους είνε ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ μιλάῃ ἐλεύθερα και νὰ ἐκφράζῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κάθε τι.

Ἐνα βράδυ, λοιπὸν, καθὼς βοηθοῦσε τὸν κύριό του νὰ γδυθῆ, ρώτησε:

— Δέν σᾶς φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης είνε πολὺ ὠραῖο παιδί;

— Ναί!... θέβαια... Μὰ γιὰτι μ' ἐρωτᾶς; Ἐσὺ ὅταν λές κάτι, ἔχεις πάντα τὸν σκοπὸ σου...

— Νὰ γιὰτι σᾶς ρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης μπορεῖ ἐξαιρετικά νὰ ὑπηρετῆ στὸ τραπέζι... Ἄν τὸν μάθω νὰ δίνῃ και νὰ σηκώνῃ τά πιάτα, θά ἔγω στή δουλειά μου ἕνα θαυμάσιο βοηθό, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ με ἀντικαταστήσῃ ἀργότερα, ἂν τύχῃ και ἀρρωστήσω ἢ πέσω και σπάσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι...

— Και γιὰτι προμαντεύεις τέτοια κακά; ρώτησε γελῶντας ὁ κύριος Ντουμάν.

— Μὰ ξέρω κ' ἐγὼ, κύριέ μου, τί μπορεῖ νὰ συμβῆ!... Ἄνθρωποι εἶμαστε... Τέλος πάντων θέλω νὰ πῶ, πὸν ὅτι ὁ Γιαννάκης είνε σὲ θέσι νὰ με ἀντικαταστήσῃ θαυμάσια...

— Ἐστω! Λέχομαι! ἀπάντησε ὁ οἰκοδεσπότης. Ἄν και δέν εὐχομαι νὰ πάθῃς τίποτα, σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ διδάξῃς τὸν Γιαννάκη πὸν σερβίρῃς και νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃς, ὡς βοηθό σου, στήν τραπεζαρία. Ἐχεις δίκην! Καθὼς είνε μικρούτσικος, ὠμορφος και με κκαλοὺς τὸπόπους, θά κάνῃ ὠραία φινούρα...

Κ' ἐπειδὴ ὁ Ζοζὸς ἄνοιξε τὸ στόμα του τόσο κι' ἄλλο τόσο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριό του, ὁ κύριος Ντουμάν πὸν ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐθυμος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐξακολούθησε:

— Πρόσεξε ὅμως, καλὰ, νὰ μὴ τύχῃ και σοῦ θάλλῃ ὁ Γιαννάκης, κατὰ λάθος, κανένα πιάτο στὸ στόμα, γιὰτι θά μπῆ ὁλόκληρο μέσα και θά χαθῆ!...

Αὐτὸ φάνηκε τόσο πολὺ ἀστεῖο στὸν ἀγαθὸ Ζοζό, ὅστε ἔπεσε κάτω ἀπ' τά γέλια και κυλιότανε...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἀμέσως ὁ Γιαννάκης ἀρχισε νὰ μαθαίνῃ τὴν ὑπηρεσία του, χάρις στή μεθοδικώτατη διδασκαλία τοῦ Ζοζοῦ, ὁ ὁποῖος ἄφηνε τά λερωμένα πιάτα μπροστὰ σὲ ἄλλους γιὰ νὰ ἐννοῆ ὁ μαθητευόμενός του ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καθαρά. Ἐτσι ὁ Γιαννάκης δέν ἀργησε νὰ γίνῃ τέλειος σερβιτόρος...

[Ἐπὶ ἀκολουθεῖ]

Ἐμοιαζε μ' ἕνα πύργο τετράγωνο, φτιαγμένο ἀπὸ μονοκόμματα γρανίτη χωρὶς κανένα ἀνοιγμα πουθενά.